

Pracovní list PO představení

Aktivita č. 1

Slonovinová věž

Blaha a bída celé Fantázie, všechny její problémy se projednávaly na poradách, které se obvykle konaly ve velkém trůnním sále Slonovinové věže, ležícím uvnitř palácového okrsku jen o několik poschodí níž pod Magnoliovým pavilonem. Teď byl tento veliký, kruhový prostor naplněn šumem tlumených hlasů. (s. 35)

(...) Na všech cimbuřích a střeších stáli heroldi s nablýskanými trubkami a troubili ostošest. Kejkliři předváděli své kousky, hvězdopřevodci předvíдали Bastiánovi štěstí a slávu, pekaři pekli dorty veliké jako kola od vozu, kdežto ministři a hodnostáři kráčeli vedle korálových nosítek a doprovázeli je hemžícím se davem vzhůru k hlavní silnici, ubíhající ve stále se zužující spirále kolem kuželovité Slonovinové věže až tam, kde velká brána vedla do vlastního paláce. Bastián vyšel po sněhobílých schodech širokého schodiště – následován Xayidou a hodnostáři – až nahoru, prošel všemi sály a chodbami, pak druhou branou, stále výš, zahradou, kde byla zvířata, květiny a stromy ze slonoviny, přecházel po obloukovitých můstcích a nakonec prošel poslední branou. Chtěl jít do pavilonu, který tvořil vrcholek obrovské věže a měl tvar magnoliového květu. Ukázalo se však, že květ se zavřel a že poslední část cesty k němu byla tak hladká a strmá, že se nikdo nedostal nahoru. (s. 323)

Močály smutku

Jednoho rána, v jehož kalném, nejasném světle jako by se zastavil veškerý čas, spatřil před sebou Átrej z jednoho pahorku konečně Močály smutku. Nad nimi se vznášely závoje mlhy, tu a tam vyčnívaly malé lesíky se stromy, jejichž kmeny se dole dělily do čtyř, pěti nebo víc zkroutených chůdů, takže vypadaly jako velcí krabi, stojící na několika nohách v černé vodě. Z hnědého listí visely porůznu vzdušné kořeny, které se podobaly nehybným chapadlům. Skoro se nedalo rozeznat, kde byla půda mezi tuňkami pevná a kde ji tvořil jenom příkrov z vodních rostlin. (s. 57)

Nicota

„U nás v Práchnivém močálu,“ pokračovala bludička váhavě, „se něco přihodilo – něco nepochopitelného – chci říct, ještě pořád se tam něco děje – těžko se to dá popsat – začalo to tím, že – abyste věděli, na východě naší země leží jezero – nebo spíš, leželo jezero – jmenovalo se Bublínák. A začalo to tedy tak, že tam jednoho dne jezero Bublínák už nebylo – jednoduše bylo pryč, chápete? (...) Tam, kde leželo jezero, teď už nic není – prostě vůbec nic. (...) Díra je přece aspoň něco. Ale tam nic není. Pro to neexistuje slovo!“

„Není to,“ navrhl Pididas, „jako by byl člověk slepý, když se na to místo podívá?“

„To je ten správný výraz!“

„Řekni, zůstalo to u jednoho místa?“

„Zpočátku ano, totiž – to místo se postupně zvětšovalo. Nějak chybělo čím dál víc té končiny. Prakuňka Umpfka, která se svým žabím národem žila v Bublínáku, najednou taky zmizela.“

Hrad Hórok neboli Vidoucí ruka!

Čím hlouběji pronikali do orchidejového lesa, tím podivnějších tvarů a barev nabývaly květy. A pánové Hýkrión, Hýsbald a Hýdorn brzy zjistili, že pocit znepokojení, který je přinutil, aby rozestavěli hlídky, nebyl tak úplně bezdůvodný. Mnohé z těchto rostlin byly totiž masožravé a byly dost velké, aby dokázaly pohltit celé tele. Pochopitelně se nepohybovaly – z tohoto hlediska byly hlídky zbytečné –, ale když se jich někdo dotkl, sklápely jako železné pasti. (...) V dálce se před nimi vynořil z orchidejového lesa zámek Hórok. Opravdu vypadal jako obrovská ruka s pěti do výše nataženými prsty. (...) Zámek Hórok stál na nevelké výšině, kde nerostly žádné orchideje. Budova měla skutečně tvar obrovské ruky, čnějící ze země. Každý z prstů byla věž, palec byl arkýř, a na něm také seděla věž. To celé mělo mnoho poschodí, každý článek prstu tvořil jedno patro a okna byla jako zářící oči, které se pátravě rozhlížejí po krajině. Právem se zámku říkalo Vidoucí ruka. (s. 283, 287, 289)

Město starých císařů

Kolem poledne došel Bastián k vysokému valu, táhnoucímu se napříč vřesovištěm. Vyšplhal nahoru. Za valem se rozkládala široká kotlina, připomínající svým tvarem mělký kráter, protože se směrem ke středu mírně svažovala. A celé toto údolí zaplňovalo cosi jako město - množství domů si snad takové označení zasloužilo, i když to bylo to nejbáznivější město, jaké Bastián kdy spatřil. Všechny budovy tu stály nesmyslně a bezcílně porozházené, jako by je někdo bez dlouhých cavyků vysypal z obrovského pytle. Nebyly tam ulice ani náměstí, nedalo se rozeznat nějaké uspořádání.

Ale i jednotlivé budovy vypadaly potrhle, domovní dveře byly ve střeše, schodiště vedla tak, že se po nich nedalo jít, nebo tam byla i taková, že se po nich dalo kráčet hlavou dolů, a končila v prázdnou. Věžičky stály našikmo a balkony visely kolmo na stěnách, okna tu byla místo dveří a podlahy místo zdí. Stály tu mosty, jejich klenutý oblouk náhle končil, jako by jejich stavitel najednou zapomněl, co to mělo vlastně být. Byly tu věže ohnuté jako banány nebo postavené na špičku jako pyramidy. Zkrátka celé město vzbuzovalo dojem, že je šílené. (s. 336)

Aktivita č. 2

Správné pořadí:

Učitelka: Přimhouřím oko a dám ti tři mínus, Bastiáne, ale měl bys to brát jako varování a začít dělat to, co se po tobě chce.

Koreander: Bijou tě?

Bastián: Jo...

Koreander: Natáčí Tě?

Bastián: Jo.

Koreander: Často?

Bastián: Každě den.

Koreander: Bráníš se? (*Bastián stydlivě zakroučí hlavou*) Musíš se bránit.

Bastián: To nejde.

Otec: Odvezu tě tam zpátky, půjdeš za paní učitelkou a omluvíš se, je ti to jasný?

Kristýna: Máš mý slovo. Budu mlčet jako hrob... Stejně se mi ten tvůj obrázek líbil nejvíc

Dětská císařovna: Átrej, potřebuju tvou pomoc. K mé Slonovinové věži se ze všech stran sjíždějí poslové a všichni říkají to samé... Fantázie se ze všech světových stran zmocňuje Nicota. Nejde slovy popsat... když se do ní člověk dívá, je to jako by byl slepý... Ti, kteří se dostanou Nicotě moc blízko, do ní potom dobrovolně skáčou... Brzy se Nic zmocní celé Fantázie.

Morla: Žila jsem tisíce let. Zním pouze Fantázii. Musíš se dostat k Jižnímu Orákulu. Žije tam Uyulála. Stírá hranice mezi světy. Přes mrtvé hory až daleko na Jih, ale dej si pozor, ať nespadneš do sítě Mnohačetné Ygramul.

Gmork: Jsem Gmork
zmocněnec temnoty
služebník Nicoty
nenávisti
lži a klamání

Uyulála: Uyulála... hlas ticha...
Moje tělo je jen tón,
pouze sluch je chytí,
tento hlas a jenom on
je mé celé bytí.

Falco: Já jsem Falco. Slyšel jsem, jaký ti byl svěřen úkol. Můj život teď patří tobě, přijmeš ho?

Aktivita č. 3

Učitelka / Xayída

Hynek / Gmork

Bastiánova matka / Kristýna / Dětská císařovna

Karl Koreander / Falco

Otec / Argax

Koreanderova matka / Morla / Ygramul / Uyulála

Tvoje postava

Aktivita č. 4

Učitelka: Bastián Baltazar Bux... to je teda hrozná mazanice. Měla to být krásná přívětivá krájkinka se slunkem a lučním kvítím a ne taková tmavá odporná čmáranice. Co myslíte, je to na trojku, nebo na čtyřku?

Hynek: Já bych mu dal čtyřku, pančelko.

Henrik: Pančelko, já možná i pětku.

Učitelka: Přimhouřím oko a dám ti tři mínus, Bastiáne, ale měl bys to brát jako varování a začít dělat to, co se po tobě chce. (*Bastián se přihlásí*) No, co je?

Bastián: Můžu si, prosím odskočit?

Učitelka: Stydíš se?,

Bastián: Prosím?

Učitelka: Ptám se, jestli se stydíš?

Bastián: Ne.

Učitelka: Tak to snad vydržíš do konce hodiny, ne?

Bastián: Prosím...

Učitelka: Tak běž... když to nezvládneš.

Bastián odejde. Zazvoní zvonek.

Hynek: Kluci, myslíte, že je na záchodech?

Henrik: Určitě bych se tam podíval.

Helmut: Jo, ale podívej se i na holčičí.

Hynek: Hele! (*na Bastiána*)

Hynek: On utíká ze školy.

Henrik: On, nebo ona? (*smích*)

Hynek: Rychle! Za ním!

Henrik: Bastiáne! Jseš baba!

Hynek: Holka!

Helmut: A holky nám neutečou!

Učitelka
Helmut
Hynek
Henrik
Bastián